

hendes mand i deres hus på Sassvej 15 i Gentofte.

Min tante havde et dejligt, stort, åbent, mildt ansigt med klare, blå øjne. Skønt hun i disse år var blevet lidt kraftig og led af astma, var hun altid meget aktiv. Hun var bestyrelsesmedlem af børnehaverne, og var i korrespondance med familie og venner og, i særdeleshed med mange af hendes tidligere børnehavebørn.

Hun var en stærk personlighed, og var praktisk og nøgtern; hun havde en dejlig humoristisk sans, smilte og lo ofte, jeg så hende aldrig i dårligt humør.

Tante Gerda elskede børn af alle aldre, og var i det hele taget interesseret i sine medmennesker. Hun fortalte altid om sin tid som aktiv børnehaveleder, og beskrev – som ovenanført – de første år af udviklingen fra "Folke Børnehaverne af 1915" til Menigheds Børnehaverne.

Mange af disse minder blev gentaget på tryk, da tante Gerda gav "Vesterbrobladet" et interview i 1965, i anledning af hendes 50 års "jubilæum".

I interviewet siger tante Gerda: "Jeg er selv vokset op i lyse og venlige omgivelser, og jeg syntes, at jeg havde så meget at være taknemmelig for, så det faldt mig ganske naturligt at melde mig til tjeneste, da man havde brug for en slags legetante for børnene på Vesterbro". Hun fortæller også at Dr. Kjer-Petersen, efter åbningen af de 2 nye børnehaver i Apostelkirken og Gethsemanekirken, foreslog at børnene burde betale 1 øre om dagen til børnehaven! Det var extra arbejde for min tante, som nu skulle give hvert barn en kvittering, for at forældrene kunne se, at pengene var blevet brugt på rette måde.

Om sommerkolonierne siger hun: "Et ophold i en sådan koloni betød uendelig

meget for vore børn. De så alle hen til sommerkolonien som årets store oplevelse. Vesterbros første børnehavekoloni lå i Jernved i Sønderjylland. Senere fik vi kolonier på Holmsland Klit ved Ringkøbing og sidst Horserødlejren ved Helsingør. Børnene nød rigtigt de årlige lejrophold og de gjorde små fine iagttagelser i naturen, som de sikkert siden har haft gavn af."

Beboerne på Vesterbro hjalp med finansieringen til sommerkolonierne: "Vi gik fra den ene forretning til den anden i Saxogade og andre gader og samlede naturalier til kolonierne. Børnenes sommerlejr ville alle være med til at støtte!"

Af de mange pudsige historier tante Gerda fortalte, var den om drengen, der bandede, måske den morsomste. Den viser også, at hun kunne være meget bestemt, når situationen krævede det: "Jeg husker også en dreng, som var slem til at bande og bruge ukvemsord. Til sidst lod jeg ham vide, at jeg ville synes langt bedre om ham, hvis han prøvede på at slippe af med de grimme ord. Den næste morgen overrumplede jeg ham i færd med at grave med en spade i klitten. "Hvad foretager du dig?" spurgte jeg. Svaret fulgte uden mindste tøven: "Jeg graver mine uartige ord ned i sandet, for så er jeg af med dem" erklærede han, og jeg kunne se på hans alvorlige mine, at det for ham var mere end en spøg."

Da Gerda Tillisch havde arbejdet med børnehaverne i 10 år, blev der holdt en fest for hende i Apostelkirkens menighedssal. Hun fik overrakt et meget smukt guldkors med inskriptionen: "TAK FOR KÆRLIGHED MOD DE SMÅ!" Man havde samlet ind til korset hos børnenes forældre.

Fra mine mange besøg hos tante Gerda,

husker jeg meget tydeligt det kors. Hun bar det altid. Med glæde og taknemmelighed og med ydmyghed.

Børnehavarbejdet var hendes livs mål. Jeg så hende sidste gang i 1980, da jeg besøgte hende på et aldersdomshjem i

Gentofte. Hun sad i en rullestol, og da hun så mig, smilte hun. Typisk havde hun kun eet spørgsmål: Hvordan har dine børn det?

Tante Gerda sov stille hen, den 20. november 1983.